

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 80.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tu beneficio affecisti, ne tibi quidem noti erant, nisi eos calamitas commendasset) mens planè laudè gloriâque sibi vendicat.

Lampetio Episcopo. 79.

Superbiæ te arcesso, quoniam Zosimo Presbytero obuius factus, vt audio, ipsius morbis, velut abhibitis quibusdam fomentis, minimè mederis: verùm Hippocrati morem gerens, vt incurabili morbo laboranti manum haudquaquam admo- ues. Quamuis enim in corporibus verum hoc esse quidam existiment (etsi alioqui per sæpe falsum inuentum est: & complures enim medici, admota manu iis, qui incurabili morbo affecti esse videbantur, rem ex sententia gesserunt) in animis tamen hoc magis adhuc falsum esse reperitur. Nonnullos enim nouimus, qui ex profundo vitij gurgite ad ipsam virtutis arcè ascenderint. Corpora quippe naturæ necessitate, tanquam vinculis quibusdam constringuntur: animæ autem voluntatis atque arbitrij potestate ornata sunt. Quâ obrem quò facilior est voluntas quam natura, eò quoque facilius ac procliuus est animum è morbo recreare. Ac proinde submota omni desperatione, illud cura & enitere, vt eum sanitati restituias. Neque enim parua tibi apud Deum gloria futura est, siue istud perfeceris, siue fecus. Nam id omne, quod tuarum partium est, cumulatè præstiteris. Quare, vt omnino laudem & gloriam consecuturus, si eum, vt ex improba vitæ ratione emergat monueris, sic affectus esto: nec te, aut noctu aut interdiu, hæc cura deserat. Fortasse ipse quoque salutem obtinebit: & qui eius vitiis offenduntur, erigentur: & qui eum suggillant compescentur: & tu sempiternam gloriam adipisceris.

Zosimo Presbytero. 80.

Nuper ad te scribebam, sperans fore, vt à vitio te subduceres, atque ad puram & integram sanitatem redires. Nunc autem ea de causa sermonem habere pe-

ρίζοντό σοι, εἰ μὴ συμφορὰ αὐτοῦ συνέστησεν, ἢ γινώμι καθαρώς εὐδοκίμῃ.

Λαμπητίῳ ἑπισκόπῳ. 80.

Γράφομαι σε γραφὴν ἑσπέριας, ἐπὶ Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ, ὡς μαθήνω, τῷ πρεσβυτέρῳ, & κατατλήεις αὐτοῦ τὰ πάθη. ἀλλ' ἱπποκράτει πεισθεῖς ὡς κεκετημένοι οὐκ ἐγχειρεῖς. εἰ γὰρ καὶ ἔπι τῆς σωματικῆς ἔδοξε πᾶσι ἀληθὲς εἶναι, καὶ τοὶ πολλοὶ ἐλέγχθην. ἐγχειλέσθαι γὰρ πολλοὶ τῆς ἰατρικῆς τοῖς κεκετημένοις κατόρθωσαν. ἀλλ' ἡμῶς ἔπι τῆς ψυχῆς πλέον ἐλέγχεται. οἶδα μὲν γὰρ πᾶσι ἐν τοῦ βυθῆ τῆς κακίας εἰς αὐτὴν ἀναβεβηκίτας τῆς ἀρετῆς τιὸ κορυφῆν. τὰ μὲν γὰρ σῶματα τῆ τῆς φύσεως ἀνάγκη δέδεται, αἱ δὲ ψυχὰς τῆ τῆς προαιρέσεως ἐξ ἑσῆα τεπέμνηται ὅσον τοῖσι εὐκολότερον προαιρέσεις φύσεως, τοσούτου εὐχερότερον, τὸ ἀνενεγκεῖν τιὸ ψυχῆν. μηδὲν τοῖσι ἀπογινώσκων, πειρώ αὐτὸν κατευνεύειν. οὐ μικρὰ ἔσται σοι εὐκλεία παρὰ τῷ θεῷ, εἴτε αὐτός, εἴτε καὶ μὴ. τὸ γὰρ ἑαυτοῦ πᾶν πληρώσει, ὡς πάντως τοῖσι εὐδοκίμοις, εἰ προσηύχῃ αὐτὸν ἀνενεγκεῖν, οὕτω ἀφαιρέσει. καὶ μήτε νικτωρ, μήτε μεθ' ἡμέρας, αὐτὴ ἀπολύπτεται σὲ ἢ φροντίς. τάχα καὶ αὐτός περὶ σωτήριον, καὶ οἱ σκηνδαλιζόμενοι διορθωθεῖεν. καὶ οἱ καμαρδουῦτες αὐτὸν ἔπιπρομαθεῖεν, καὶ σὺ ἀθανάτη εὐκλείας ἔπιτύχῃς.

Zosimo πρεσβυτέρῳ. π.

Πρόν μὲν ἔγραψον, ἐλπίζον σε τῆς κακίας ἐπαλλαγῆσοσθαι, καὶ πρὸς καθάραν ὑγίαιαν ἀναδραμεῖσθαι. νῦν δὲ κινδυνεύω, ἵνα τὸ καὶ ἄλλοις εἰς τὸ

τὸ βλάσφημον τῆς ποικιλίας καὶ τοῦ
ἐπιβληθῆναι. ποιῶν τὸν λόγον. εἰ τοί-
νυν μὴ βέλαι σῶσαι σαυτὸν. τί καὶ ἐτέ-
ροις λυμῆνι; τί καὶ ταῖς ἄλλων πτω-
χείας ἔλαξ; ὅτι τὴν ἀθλίαν σαυτὴ κε-
φαλὴν ταῖς χρεμετίσας ἑπιθυμίας
μὴ ἀσασφάζων, ἕως ἂν αὐτῆς ἀμα-
ξῆς τὰ σῶματα, ἀλλ' ἄδειαν αὐταῖς
διδῶν ὁρμῶν ὅποι βέλονται. ἀσασεί-
ραζε τοίω αὐτάς, ἵνα μὴ τῶν ἁγίων
τῆς νουεῖας ὑπομείνης. ὡς γὰρ
οὐκ αἰνοὶ φοβηθέντες τὰ ῥήματα, ἔχ-
πέμειναν τὸν σπὸν τῆς φραγμάτων
πρωϊαν. ἔτα χηρὸν τῆς σπὸν τῆς ῥη-
μάτων καταφραγῶν ἀπειλῆς, τὴν
σπὸν τῆς φραγμάτων ὑποστήσῃ
κόλασιν.

Αθανασία πρεσβυτέρω. πα.

Ἐπειδὴ τὸς ταῖς θεαίας ὑποφαι-
νονταί, καὶ τὸ γράμμα εἰς τὸ πνεῦμα
μεταρρυθμίζοντας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀ-
πασάμωμος, καὶ τοὶ πολλοὶ ἀξιόφελι-
μὰ πᾶσι τοῖς ἀκροατοῦσι λέγοντας
αὐτὰ τὰ ἀράγματα ἐρμηνεύσῃ αἰ σοὶ
ἀπαρῶς παρεχόμενος καὶ ἀπεβέβαλ-
λας δι' ἡν αἰτίαν ὁ λε. πρεσβ. καὶ ὁ γρηγο-
ρήνης, οἷτε τὰ ἄλλα νοσοῦντες ἀκροα-
νοσηματα, ἀπερὶ θησοῦν τῆς ἱερῶν πε-
ριβόλων, ἐξελόμενοι μὴ σιγήσαι. ἔτε
καὶ ῥάδιον, ἔτε εἰ ῥάδιον ἦν, ἔ-
πρεπε τὰ τῆς φύσεως ἐκπομπέ-
ειν μυστήρια. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δευτέ-
ροις ἐξεβιάσθη με γράμμασιν, ὡς ἂν
οἶός ᾧ, συναγαγόμενος φράσσω. ἔπει-
δὴ γὰρ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἀφ' ἧς τὴν
ἀνδρῶν σεμνότητα, καὶ ἀφ' ἧς τὴν
γυναικῶν πῆλιν, καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀρά-
γμα, οὐδότητος γὰρ τὸ τοῖς τὸ πνεῦ, καὶ
πρὸς γυναῖκα εἰ καθαρισμῶ ἀκαθαρ-
σίας αὐτῆς ἐκ εἰσελεύσει. πολλοὶ δὲ εἰ
ἀφ' ἐρωήσας καὶ καθαροῦ ὄρους ταῖς
γυναῖκιν, ἢ καὶ ἐγκόσις τυγχάνουσαι,
δι' οἷσπον καὶ ἀκολασίαν, μάλλον δὲ
μαρτίαν, ὁμιλῶσι, καὶ κείνου οὐκ οἶδ' ὅ-
πως ἀνέχεται. καὶ τοὶ τῆς ἀλόγων
ζῶων μετὰ τὴν σίληψιν εἰς κοινωνίαν
μὴ ἀπαντῶντων. διὸ καὶ θηλυτέραν φρα-

riclitor, ut ne alij quoque in improbitatis voraginem abs te coniciantur. Quocirca si tuæ ipse salutis consulere reculas, quid aliis etiam labem & exitium affers? quid aliorum etiam cruciatus in miserum tuum caput trahis: dum hinnientes cupiditates non tantisper restringis, quoad earum ora cruentaris, verum iis, quo velint, impetum faciendi potestatem facis. Has itaque restringe atque coërce: ne alioqui contra, ac Niniuitis, tibi accidat: ut enim illi ver-
bis perterrefacti, re ipsa supplicium mini-
mè sustinuerunt: sic tu quoque verborum minas nihili pendens, re ipsa pœnam subibis.

Ion. 3.

Athanasio Presbytero. 81.

Quoniam eos, qui mysticos sensus indicant, literamque in Spiritum commutant, etiam si vitia quædam auditoribus dicant, nescio quæ de causâ reprehendes, res ipsas tibi explicari obnixis precibus à me contendisti, illudque propoluisti, quidnam causæ sit, quam obrem leprosus, lemi-
nisque profluuiio laborans, alii que item qui morbis minimè voluntariis tenebantur, sacrosancto templi ambitu prohibebatur, silentio quidem lubenter uterer. Nam nec facile est, nec si facile esset, conueniret naturæ arcana diuulgare. Quoniam autem iterum iam per literas vim mihi attulisti, quod breuissimè potero istud expediam. Quandoquidem enim, tum ob virorum honestatem & grauitatem, tum ob mulierum honorem, tum ob rem ipsam (sanctitatem enim res hæc redolet) lege cautum erat ne vir ad vxorem suam, quo tempore
ab impuritate sua se repurgabat, ingrederetur: multi autem cum vxoribus, dum in menstruo sunt, aut sese perpurgant, aut etiam prægnantes sunt, libidinis æstro vel potius furore perciti congregiuntur, atque illæ nescio quoniam pacto id ferunt (quamuis animates rationis expertes post conceptum ad venereum congressum minimè occurrant. Qua etiam ratione non-

Leuit. 15.

Gen. 22.

Num. 5.

Leuit. 20.